

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719203660
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8719203660.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a členov senátu, sudkyne JUDr. Gabriely Világiovej a sudcu JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobkyne: M. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, XXX XX K., zast.: Občianske združenie OSPO Martin so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1, 036 01 Martin, IČO: 52 354 237, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zast.: Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5.403,11 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 8Csp/82/2019-212 zo dňa 10.06.2021, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výrokoch I., III., V. a VI. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Určuje, že úver č. XXX XX XXXXX zo zmluvy uzavretej dňa 14.11.2008 je bezúročný a bez poplatku.
II. Zastavuje konanie čo do sumy 431,29 eur.
III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 3.263,88 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
IV. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.
V. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v rozsahu 100 % voči žalovanému.
VI. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k finančnému plneniu v rozsahu 20,8 % voči žalovanému, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa žiadala, aby súd rozhodol, že úver zo zmluvy o úvere c. XXXXXXXXXXXX, ktorú dňa 13.10.2008 so žalovaným uzavrela, je úverom bezúročným a bez poplatkov, žiadajúc taktiež, aby bolo žalovanému uložené vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 5.403,11 eura. Podľa žalovanej zmluva neobsahuje konečnú splatnosť úveru, zročnosť jednotlivých splátok úveru, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ročná úroková sadzba 36,12 % je neprimerane vysoká, v rozpore s dobrými mravmi. Úver jej bol poskytnutý vo výške 1.659,70 eura, na úver zaplatila 7.062,81 eura, rozdiel medzi týmito čiastkami predstavuje bezdôvodné obohatenie. Mala taktiež za to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila včas v 10 ročnej premlčacej dobe.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. Namietal prekážku právoplatnej rozsúdenej veci. Okresný súd Poprad v konaní pod sp.zn. 21Ro/24/2011 vydal platobný rozkaz, ktorým bolo žalobkyni uložené zaplatiť mu sumu 2.352,95 eura z titulu Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 19.11.2011. Opätovným posúdením zmluvy by nastala nezákonná situácia, že by súd riešil už raz právoplatne vyriešenú otázku druhýkrát. Namietal aj

žalobkyňou tvrdené dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj ňou namietanú výšku úrokovej sadzby úveru, ktorá nie je pevne stanovenou veličinou, ovplyvnená je infláciou, rizikami, výškou úveru, dobou splatnosti úveru. Výška úrokovej sadzby odzrkadľuje nakoľko je rizikové poskytnutie úveru žiadateľovi. Je všeobecne známe, že nebankové subjekty poskytujú úver s vyšším rizikom ako banky, cena rizika sa prejavuje vo výške odplaty za poskytnutý úver. Namietol taktiež výšku bezdôvodného obohatenia keďže žalobkyňa získala úver vo výške 1.659,70 eura a uhradila mu 4.223,58 eura. Rozporoval tiež plynutie desaťročnej premlčacej doby. V danom prípade plynie trojročná objektívna doba, subjektívna premlčacia doba musí plynúť v rámci objektívnej, ktorú nemožno prekročiť. Nie je možné domáhať sa svojho nároku po márnom uplynutí objektívnej doby a odvolávať sa na neplynúcu dvojročnú subjektívnu dobu.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.659,70 eura pri mesačnej splátke 66,35 eura. Dohodnutých bolo 48 splátok, ročná úroková sadzba bola 36,12 %, RPMN 43,5 %, priemerná RPMN 61,36 %. Celkové náklady spotrebiteľa predstavovali 1.525,33 eura, presné termíny splátok dohodnuté neboli. Pre neplnenie zmluvou dohodnutých povinností žalovaný úver zosplatnil. Na základe jeho návrhu bol pod č. 21/24/2011 vydaný platobný rozkaz, ktorým bolo žalobkyni uložené zaplatiť žalobcovi sumu 2.352,95 eura s úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne od 26.05.2009 do zaplatenia. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 19.11.2011. Pre nesplnenie povinnosti uloženej žalobkyni v platobnom rozkaze, žalovaný podal návrh na vykonanie exekúcie pre vymoženie sumy 2.226,60 eura s úrokmi z omeškania. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané 31.05.2013, pohľadávka s príslušenstvom bola súdnou exekútorkou vymožená celkom 25.06.2019.

Žalovaným vznesenú námietku res iudicata mal súd prvej inštancie za nedôvodnú. Z výroku Platobného rozkazu sp.zn. 21Ro/24/2011 nie je možné nijako rozumne vyvodiť výrok o platnosti úkonu úverovej zmluvy alebo o jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Výrok o uložení splniť povinnosť v konaní rozkaznom vo vzťahu k tomuto predmetu sporu netvorí prekážku podľa § 230 CSP. Podľa súdu prvej inštancie platobný rozkaz, ktorý bol predmetom exekúcie vydal vyšší súdny úradník bez toho, aby skúmal neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Postupoval v rozpore s § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku. Súd platobný rozkaz vydal, umožnené bolo vykonať ho v exekúcii napriek rozsudku Súdneho dvora C-448/17, pričom aj Ústavný súd Slovenskej republiky tento proces spochybnil vo svojom Náleze III. ÚS 344/2020-47 zo dňa 23.02.2021.

Vo vzťahu k žalobkyňou tvrdeným dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru mal súd prvej inštancie za to, že dôvodnou bola námietka absencie údajov o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z., a dôvodná bola aj námietka neprimeranej výšky úrokov z úveru, nakoľko priemerná úroková sadzba pri danom type úveru podľa NBS bola 13,76 %, potom dvojnásobok je 27,52 %. Dojednaná úroková sadzba v zmluve 36,12 % podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú. Preto dohodu v úrokoch je možné považovať za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa súdu prvej inštancie v konaní žalovaný neunesol námietku premlčania. Svoje subjektívne oprávnenie procesnej povahy v súdnom konaní neuplatnil. Súd prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ žalovaný od žalobkyne prijal 4.923,58 eura, pričom nárok mal len na zaplatenie 1.659,70 eura, rozdiel vo výške 3.263,80 eura predstavuje plnenie prijaté bez právneho dôvodu keďže na úroky a poplatky nemal nárok.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. platného do 10.06.2010 - § 4 ods. 2 písm. d/, g/, i/, ods. 3 a na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 39, § 451, § 107 ods. 1, 2.

Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil v ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 CSP, v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný v rozsahu výrokov I., III., V. a VI. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ Civilného sporového poriadku. Poukázal na to, že v konaní vzniesol námietku res iudicata skôr začatého konania vedeného pod sp.zn. 21Ro/24/2011, na ktorú súd prvej inštancie neprihliadol. Žalovanému nie je zrejmé na základe čoho súd prvej inštancie vyhodnotil, že vyšší súdny úradník vydal platobný rozkaz bez skúmania neprijateľných zmluvných podmienok nakoľko predmetná skutočnosť nebola predmetom tohto konania, a taktiež zohľadnenie tejto skutočnosti neprezentovali žiadne dôkazy. Poukázal tiež na to, že ust. § 172 ods. 9 O.s.p. vyslovene špecifikovalo, že súd platobný rozkaz nevydá len v prípade, ak zmluva obsahuje nie len zmluvné podmienky, nemôže sa však aplikovať na každý spor, v ktorom je žalovanou stranou spotrebiteľ. Podľa žalovaného v konaní je nespochybniteľne naplnená podmienka na aplikáciu prekážky už raz právoplatne rozhodnutej veci. Z judikatúry súdov, na ktorú v odvolaní poukázal vyplýva, že pre posúdenie toho, či je daná prekážka veci

právoplatne rozhodnutej nie je významné ako bol súdom skutok (skutkový dej), ktorý bol predmetom pôvodného konania posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak skutok (skutkový dej) bol posúdený po právnej stránke nesprávne alebo neúplne. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne alebo záporne (či sa žalobe vyhovel alebo bola zamietnutá), tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými stranami sporu, vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie. Žalovaný poukázal aj na ust. § 54a Občianskeho zákonníka, na ktoré je z dôvodu hospodárnosti a efektívnosti spočívajúcej v rýchлом skončení sporu v konaní nevyhnutne prihliadať. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. V rámci predmetu podnikania poskytol žalobkyni úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy zaplatiť úroky. Poukázal na to, aký by malo zmysel aby úmyselne nedodržel všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou on sám, a nie žalobca ako klient. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, ktorá plynie odo dňa, keď došlo k reálnemu získaniu obohatenia, z čoho vyplýva, že objektívna doba vždy začne plynúť skôr a je rozpoznateľná na základe skutkových okolností. Subjektívna premlčacia doba pritom musí plynúť v rámci objektívnej doby, ktorú nemožno prekročiť, nie je možné domáhať sa svojho nároku po márnom uplynutí objektívnej doby a odvolávať sa na neplynúcu dvojročnú subjektívnu dobu. Žalobkyňa, ako z dôkazov vyplýva, zrealizovala poslednú splátku na úverovej zmluve 24.06.2019. Žaloba bola podaná na súde 23.08.2019, aplikujúc trojročnú objektívnu premlčaciu dobu sú splátky uhradené pred dňom 23.08.2016 premlčané v objektívnej premlčacej dobe.

Žalovaný žiadal, aby odvolací súd z dôvodu prekážky res iudicata konanie zastavil, eventuálne aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal žalovanému náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúcich CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o existencii dôvodov pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu, v akom bol v odvolaní napadnutý a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Odvolacia argumentácia žalovaného je založená na totožnej argumentácii, ktorú žalovaný prezentoval už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie - prioritne na existencii prekážky právoplatne rozhodnutej veci - res iudicata, podporne na premlčaní nároku uplatneného žalobou.

5. Námietku prekážky právoplatne rozhodnutej veci, ktorá mala podľa žalovaného spočívať v tom, že v konaní o jeho žalobe voči žalobkyni o zaplatenie plnenia z úverovej zmluvy, ktorú dňa 14.11.2008 pod č. XXXXXXXXXXXX so žalobkyňou uzavrel, bolo rozhodnuté Okresným súdom Poprad platobným rozkazom č. 21Ro/24/2011, právoplatným a vykonateľným 19.11.2011, ktorým bolo žalobkyni uložené, aby mu zaplatila sumu 2.352,95 eura s príslušenstvom, vyhodnotil súd prvej inštancie ako neexistujúcu, vo vzťahu k tejto námietke len uviedol, že platobný rozkaz vydal vyšší súdny úradník v rozpore s § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku, a v tejto súvislosti odkázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-448/17 a na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 344/2020-47 zo dňa 23.02.2021.

6. Prekážka res iudicata - prekážka právoplatne rozhodnutej veci je jednou z procesných podmienok, ktorými sú vymedzené predpoklady prípustnosti vydania meritórneho rozhodnutia. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa vzťahuje k právnemu princípu ne bis in idem (nie dvakrát o tom istom), totožnosť veci je daná totožnosťou účastníkov, totožnosťou kauzálnej súvislosti predmetu konania. Ak v skončenom konaní došlo právoplatným rozhodnutím súdu k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa v ďalšom konaní vyvodzuje tzv. nový nárok, súd v tomto ďalšom konaní nemôže vychádzať z iného záveru ohľadne existencie, resp. neexistencie nároku na plnenie medzi tými istými stranami sporu, ako bolo o tomto právnom vzťahu už rozhodnuté.

7. Súd prvej inštancie námietku žalovaného o existencii res iudicata stroho odôvodnil konštatovaním, že Platobný rozkaz 21Ro/24/2011-11 zo dňa 29.09.2011 vydal vyšší súdny úradník bez toho, aby skúmal

neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, čím bolo umožnené vykonať exekúciu napriek rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 448/17, odkazujúc aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 3444/2020-47 zo dňa 23.02.2021.

8. Z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-448/17 (EOS KSI Slovensko, s.r.o./Ján Danko) z 20.09.2018 na ktorý (okrem rozsudku C-49/14) apeloval Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze III.ÚS 344/2020-47 zo dňa 23.02.2021 vyplýva, že Smernica č. 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej úprave, ktorá napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalých podmienok na jednej strane priznáva právomoc vydať platobný rozkaz súdnym úradníkom, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje 15 dňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex offo preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd (bod 54).

9. V rozsudku Súdneho dvora Európskej únie - C-49/14 (Finanmadrid EFC SA proti Jesús Vincent Albáno Zambran a ďalší), zo dňa 18.02.2016 je uvedené, že Smernica č. 93/13 sa má vykladať tak, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá neumožňuje súdu konajúcemu vo veci výkonu platobného rozkazu, posúdiť ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ak orgán konajúci o návrhu na vydanie platobného rozkazu nie je príslušný na vykonanie takého posúdenia.

Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze III. ÚS 344/2020-47 zo dňa 23.02.2021 odkazujúc na tieto rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie uviedol, že Súdny dvor v štádiu vykonávacieho konania a priori nevylučuje preskúmanie exekučného titulu - platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie a teda vecnej správnosti exekučného titulu.

10. Konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp.zn. 8Csp/82/2019 nie je konaním vo veci výkonu rozhodnutia. Vykonanie exekučného titulu - platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Poprad pod sp.zn. 21Ro/24/2011-11 zo dňa 29.09.2011 bolo predmetom exekučného konania 11Er/271/2013, ktoré bolo začaté 15.05.2013 a toto konanie bolo ukončené vymožením pohľadávky. Ak súd prvej inštancie s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, uvedených v predchádzajúcom bode došiel k názoru o neexistencii prekážky rozsúdenej veci, je jeho rozhodnutie v tomto podstatnom aspekte nepreskúmateľné, na čom nič nemení ani jeho konštatovanie, že z výroku Platobného rozkazu 21Ro/24/2011 o uložení povinnosti plniť finančnú čiastku nie je možné vyvodiť výrok o platnosti úverovej zmluvy, alebo jej bezúročnosti alebo bezpoplatkovosti, nakoľko je zrejmé, že zákonnou náležitosťou výroku platobného rozkazu vydaného vo veci uplatneného nároku na plnenie peňažnej sumy nie je informácia o súdom prvej inštancie uvažovaných skutočnostiach, podstatné je to, v akej veci, na základe akého návrhu, ako zdôvodneného ho súd vydal.

11. Súd prvej inštancie výrokom I. určil, že úver zo zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi stranami sporu je bezúročným a bezpoplatkovým. Od 01.01.2018 je síce na základe § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., upravené oprávnenie spotrebiteľa domáhať sa v konaní pred súdom s odkazom na § 137 písm. c/ a d/ CSP určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, je však zrejmé že vo vzťahu k prejednávanej veci ide o nárok priamo nadväzujúci na uplatnený žalobný nárok na vydanie plnenia ako bezdôvodného obohatenia pochádzajúceho zo zmluvného vzťahu, ktorý tiež môže byť relevantne uplatnený v prípade ak neexistuje prekážka res iudicata, pre ukončené konanie o nároku na plnenie zo vzťahu vzniknutého zo zmluvy, úver z ktorej má byť podľa tvrdenia žalobkyne bezúročným a bezpoplatkovým.

12. Právoplatným rozsudkom, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie sa vytvára prekážka právoplatne rozhodnutej veci o žalobe na určenie právneho vzťahu alebo práva, ak otázka či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, bola posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva (Najvyšší súd Slovenskej republiky 3Cdo/288/2009 zo 14.01.2010). Právoplatné rozhodnutie o žalobe na plnenie predstavuje vždy prekážku veci právoplatne rozsúdenej pre žalobu na určenie z toho dôvodu, že ním bola súčasne posúdená existencia alebo neexistencia určitého právneho vzťahu alebo práva, z ktorého bolo žalovanému plnené (Ústavný súd Českej republiky IV. ÚS 2/93). Ak by súd rozhodol o veci už právoplatne skončenej, porušil by tým právo na súdnu ochranu podľa Listiny základných práv a slobôd (Ústavný súd Českej republiky I. ÚS 111/96).

13. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nedáva odpovede na rozhodujúcu skutočnosť, z dôvodov nie je zistiteľné, či súd prvej inštancie pri konštruovaní záverov ku ktorým dospel vychádzal z judikatúrou akceptovaných teoretických východísk uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto uznesenia, jeho rozhodnutie je vnútorne rozporné nedávajúce odpoveď na zásadné aspekty prejednávanej veci, nezodpovedajúce tým predpokladom vyžadovaným na spravodlivý proces, čo nebolo možné napraviť v odvolacom konaní. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu v akom bol v odvolaní napadnutý, podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. V priebehu ďalšieho konania sa súd prvej inštancie vysporiada:

- s argumentom žalovaného o existencii prekážky rozhodnutej veci, vzhľadom na jeho tvrdenia, listiny zo spisu, v kontexte s názormi súdnych autorít, na ktoré upriamil pozornosť odvolací súd;
- ak dospeje k presvedčeniu o tom, že prekážka rozhodnutej veci nie je daná, čím nie je ani daný dôvod na zastavenie konania, tento svoj záver odôvodní tak, aby bol preskúmateľný a jednoznačný; uvedie na základe ktorej konkrétnej skutočnosti, a ako právne odôvodnenej k tomu dospel;
- pri zistení, že námietka prekážky rozhodnutej veci akcentovaná žalovaným je bez relevancie, zaoberať sa bude tvrdením žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia a včasnosťou jeho uplatnenia na súde, aj podľa § 54a Občianskeho zákonníka vzhľadom na to, že konanie začalo podaním žaloby na súd dňa 03.08.2019.

15. V novom rozhodnutí rozhodne aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.